

I Blázni chtějí žít II

Hana Militká

Hana Militká

I Blázni chtějí žít II

Napínavý detektivní román věnuji
našemu drahému Jiřímu Halberštátovi.
Vděčím mu za jeho vedení a péči. Naučil mě psát knihy.

Předmluva

Každému jedinci, který dělá svou práci s mimořádným zaujetím a zodpovědností, se stává, že bývá ostatními nazýván bláznem.

Vytváří krásná díla, obohacuje lidstvo novými objevy. Tím, že je odlišný od ostatních, je jiný?

Hanko Militká, tvé tvůrčí snažení je příkladné a patříš k nim.

S obdivem Jiří Halberštát
V Těšovicích dne 3. 5. 2018

Kdo jsou blázni?

Blázni jsou ti, kteří se vymykají.
Blázni jsou jako my. Moc se nám podobají.
Bláznovy myšlenky bývají rozumné.
Jen jejich iluze jsou věčné a dojemné.

Proč jsou tak sveřepí ve svých snech?
Všednost je zabíjí, nesmějí polevit.
Potřebují adrenalin v častých dnech.
Potřebují věřit, milovat a snít.

Málokterý blázen se za něj pokládá.
Své cíle vidí jasným zrakem.
Co je však zdravého na tom, když předstírá,
že je dnes králem, zítra Kašpárkem?

Proč pro diváky příběh hraje se?
Kdo jezdí do války a referuje o ní?
Proč někdo nabízí svůj život na podnose?
Komu to prospěje? Kdo nespí bez vzrušení?

Kdy už se zastaví, přestanou riskovat?
Ve vlastní posteli a v klidu budou spát?
Kdy už je chiméry nehoní sem a tam?
Jak pomoci, aby z nich nebyl jen opilý tatrman?

Vážme si bláznů! Mějme je rádi. Milujme je.
Jsou velmi křehcí. Opatrujme je.
Oni nám za to svoji lásku snesou.
Mají jí hodně. Sami ji neunesou.

Velmi nám pomohou. Náš život obohatí.
Jen s velkou láskou budeme bohatí.
Bez nich se všechno bláznivě zamotá.
Díky jim poznáme tajemství života.

To všechno blázni jsou a nenapravitelní!
Však stačí kapka jedu, křivé slovo, pohled,
a blázni zahynou. Nesnášejí dohled.

**Jak strašná představa, že nemáme už bláznů,
kteří nás potěší, rozesmějí, zděsí.
Kteří nás varují, bědují a křičí,
že naše společnost je plná shnilých hroznů.**

Alena

Alena Rychlíková byla spokojená se svými jednáními ohledně natáčení v Bostonu. Jako produkční v České televizi dostala velmi zajímavý úkol. Společně s kolegou Tomášem Topolem, televizním reportérem, byli vysláni do Washingtonu jako zahraniční zpravodajové. Měli natočit zajímavé reportáže ze všech států Americké unie.

Start projektu byl určen v Bostonu. Alena, jako předvoj, měla vše pro natáčení zařídit a domluvit. Dařilo se jí vyjednat věci v kratší době, než si původně naplánovala. Dokonce se zdálo, že stihnou první natáčení o pár dní rychleji, než původně předpokládali.

Bylo třeba doladit několik detailů a bude se moct vrátit do Washingtonu, kde bydlí s kolegou v hotelu.

Nejraději by se vrátila hned, nějak neměla stání. Něco jí pořád pohánělo kupředu, aby spěchala.

Chtěla si skočit na oběd.

Vtom se nějak hlasitě rozezněl mobil. Podívala se na číslo, které jí nic neřeklo, přesto hovor přijala.

„Halo, I am Alena Rychlikova, can I help You?“

„Mluv klidně česky, tady je tvá sestra Čiča.“

„Jé, ségro? Ahoj,“ zvolala nadšeně Ája. „Stalo se něco, že mi voláš přes oceán?“

„Nemusíš se lekat, protože se hlásím z New Yorku. Říkám si, že bychom se mohly třeba setkat, když se nepotkáme v Praze. Jak jsi na tom časově?“

„Momentálně mám práci v Bostonu, ale zítra se vracím do Washingtonu. Co říkáš společné večeři? Vím o bezva vinárničce, tam se rozšoupneme,“ vesele šveholila Ája.

„Doufám, že pokud dobře slyším, mně zveš?“

„No jasně! Můžeš si vybrat cokoliv. Těším se na tebe.“

Alena skončila hovor a chvíli nechápavě zírala na mobil.

Takový hovor rozhodně nečekala.

Líbánky

Novomanželé Tomáš a Lenka byli šťastní. Milovali se plnými douškami.

Společně se starali o své miminko. Spadla z nich obrovská tíha. Už se neobávali o svou budoucnost. Nemuseli brát ohledy na další lidi, neobávali se ani o společný život.

Prožívali své štěstí naplno.

Odjeli z Washingtonu do New Yorku, kde byl filmový štáb. Lidi z Barrandova, ale i zahraniční produkce a světové filmové hvězdy, které hrály v právě natáčeném koprodukčním filmu Starý mlýn.

Celý štáb jim blahopřál k sňatku a zahraniční produkce pro ně připravila velkolepou oslavu.

Režisér Henry Willig dal novomanželce Lence pár dní volna, aby si mohla v klidu užít líbánky.

Tomáš oznámil JUDr. Ivanovi Zelenému, svému šéfovi ze zahraniční redakce České televize, že se právě oženil a požádal o pár dní volna. Ten mu poblahopřál s tím, že volno zařídí.

Hned zašel za svou sekretářkou Terezou Tomcovou.

„Tomáš Topol se nám konečně oženil. Volal mi, že chce týden volna. Potřebuje trochu vysadit, je tam pod stálým tlakem. Jak ho

znám, všechno zase dožene. Měli bychom mu připít, máme tady něco vhodného?“

„Koho si vzal?“ vyhrkla Tereza.

„No, to opravdu nevím. Ale řekl mi, že si vzal ženu svého srdce. Takže mi z toho vychází, že kdyby si vzal někoho proti své vůli, asi by to ani nechtěl slavit, že?“

„To mi spadl kámen ze srdce.“

„Proč kámen? Je nějaký problém, o kterém nevím?“ zeptal se šéf.

„Ne, teď už ne. Původně totiž byly adeptky dvě. Pokud vím, ale jen do jedné byl zamilovaný. Takže je vše, jak má být. Taková zpráva stojí za připitek. Máme tady desetiletou skotskou whisky, co říkáte, šéfe?“ navrhla Tereza.

„Tomu říkám důstojný aperitiv,“ prohlásil nadšeně Ivan. „Dovolte, abych vás Terezo, pozval na slavnostní oběd. Chystám se k tomu už dávno, ale znáte to, pořád není čas. Brkněte, prosím vás, do té krásné hospůdky nedaleko, myslím, že se jmenuje U pantáty. Zamluvte dvě místa na teď. Ještě, prosím vás, odvolejte všechny návštěvy, převezte je na jindy, dnes už se pracovat nebude. Vyřídím jenom jeden telefonát. Pak mi povíte, koho si Tomáš vlastně vzal. Nebo nevzal? Musíme o svých lidech vědět vše,“ smál se Ivan.

To už Tereza obvolávala dnešní objednané návštěvy u šéfa a velmi milým hlasem je přeorganizovala na jindy.

„Tereza je k nezaplacení,“ pomyslel si Ivan, když zmizel s úsměvem ve své pracovně.

Oslava

Sekretářka Tereza Tomcová vešla se svým šéfem do útulné vinárničky U pantáty. Vlastně spolu šli někam mimo pracovní setkání poprvé.

Nyní se naskytla příležitost jako hrom.

Tomáš Topol, zahraniční zpravodaj vyslaný do Washingtonu, se v cizině právě oženil.

Oba si pečlivě vybrali slavnostní krmi a jali se hodovat.

Jako předkrm si dali langusty, polévku si vybrali chřestovou krémovou. Hlavním chodem byla kachnička po čínsku. Zakončený byl zákuskem. Jak jinak než svatebním dortem se zmrzlinou a výbornou kávou. Potom popíjeli Moselské.

Tereza během hostiny vyprávěla svému šéfovi, jak Tomáš málem do neštěstí přišel.

Šéf se zprvu zcela neorientoval, ale pak pochopil celou situaci. Byl rád, že se naskytla příležitost, posedět v klidném prostředí s Terezou.

Šéf Ivan byl ještě svobodný, přestože mu už bylo pár let přes třicítku.

Budoval si kariéru a na založení své rodiny mu nějak nezbyl čas. Ale ještě nic nevzdával, věděl, že ten správný čas přijde.

Tereza má dceru, která se nedávno provdala a čeká miminko. Na vnoučátka se moc těšila. Práce v televizi ji baví, ale vlastní rodinu nic nenahradí.

„Ivan by měl pomýšlet na ženění,“ pomyslela si.

Ale nic neřekla, on to určitě sám dobře ví. Nechtěla kazit náladu. Dnes oslavují Tomášovu svatbu.

Šéf se doslova překonával. Ještě pozval Terezu do vinárny, kde hrála hudba. Galantně požádal Terezu o tanec.

„Děkuji za krásně prožité chvíle, při naší práci tak vzácné. Věřte, že na ně budu neustále vzpomínat,“ usmála se na Ivana. Byl velmi příjemný, měl obrovský šarm. Vlastně byl příliš vysoko postavený a nápádnice se k němu nedostaly. Od čeho má sekretářku, že?

Setkání

Alena se na setkání s Čičou moc těšila. Po návratu s dcerkou, vstoupila do hotelového pokoje. Zdálo se jí, že něco není v pořádku.

Šla se umýt do koupelny. Opět měla divný pocit.

Ale co, nejdříve se musí postarat o svou dcerku. Položila Klárku na postel, aby ji převlékla, přebalila a nakrmila.

Pak se znovu rozhlédla po pokoji. Pro jistotu se šla podívat znovu do koupelny.

Zjistila, že tam jsou jen její, dámské věci.

Ale, kde jsou věci Tomášovy? Kam je dal? Bydlíme tady přece spolu.

Vypadalo to, jako kdyby někam odjel. Proč jí vůbec nezavolal? Proč jí nic neřekl.?

Alena byla zmatená.

Podívala se ještě do skříně.

Jeho šaty zmizely.

Tohle přece není možné.

Mají spolu rozdělaný úkol. Právě kvůli tomu byla v Bostonu, aby vše domluvila. Aby mohli co nejdříve začít točit reportáže ze všech států unie. Bez Tomáše nic nenatočí.

A co kameraman se zvukařem?

Taky odjeli?

Alena běžela zaklepat na dveře pokoje kameramana Čendy Tlapáka. Nikdo neotvíral. To ještě nic neznamena.

Zaklepala tedy na vedlejší dveře, kde bydlel zvukař Břetě Brázda. Taky nic. „Hoši jsou asi v hospodě, nebo usnuli,“ pomyslela si.

Podívala se na hodinky. Už bylo šest večer. Dnes se má sejít s Čičou. Ale kdo bude hlídat Klárku? Nakonec ji bude muset vzít s sebou. Malá si toho cestování užila dost. Měla by být v posteli a spinkat.

„Ach jo,“ povzdechla si Alena. „Chlapi jsou tak nespolehliví. Od Tomáše to není pěkné, že odjel a ani nezavola.“

V nepříjemné náladě se Alena vrátila na pokoj ke Klárce.

Zase jako vždycky je na všechno sama. Mizerný život.

Klárka se na ni usmívala a něco žvatlala. Při pohledu na svou dcerku se Alena usmála. Přece je na světě někdo, kdo ji skutečně potřebuje. Je to krásný pocit, vědět, že je člověk pro někoho nezbytný.

Sedla si ke stolku a zavolala Čiču. S ní si určitě nabije baterky a dostane se do formy.

„Volám ti, kde tě mám vyzvednout?“

Budu čekat u tvého hotelu,“ řekla Čiča.

„Jak víš, kde bydlím?“

„Zapomínáš, že mám stejnou profesi jako ty, má drahá. Dobrá produkční si zjistí všechno,“ smála se Čiča.

„Musím vzít s sebou Klárku. Nemůžeme ponocovat. Možná si spolu dáme skleničku na mém hotelovém pokoji.“

Sbalila Klárku a sjela výtahem do recepcce. Před hotelem se objala s Čičou.

„Malá roste jako z vody.“

„Ani mi to neříkej. Právě na ní vidím, jak stárnu,“ prohlásila Alena a mávla na taxíka.

Ten je zavezl do nóbl vinárny. Sestry si objednaly bohatou večeří s předkrmem, polévkou i hlavním chodem. Na závěr si daly dort se zmrzlinou. Popíjely výborné víno. Klárka se celou dobu ve spánku usmívala. Bylo na ní vidět, že se cítí v bezpečí.

„Jak pokračuje váš televizní projekt? Vše jsi dojednala podle svých představ?“

„Ano, všechno klapě jako na drátkách. Jen Tomáš někam zmizel. Docela mne naštvál. Člověk se honí, aby vše připravil. Místo toho, bych mohla být doma s Klárkou. Kvůli němu lítám, jen aby on mohl dělat kariéru. Ani mu nestojím za pár řádek. Promiň, nechci ti kazit náladu.“

„Ájo, musím ti něco říct. Nebude to pro tebe snadné, ale chci tě seznámit se skutečností,“ začala Čiča svou řeč.

„Něco se stalo?“ zpozorněla Alena

„Nelekej se, Tomáš je živý a zdravý. Jen se oženil.“

Alena zalapala po dechu. „Oženil? S kým?“

„S Lenkou. Je to herečka z Brna. Fajn holka.“ Čiča chytla Áju za obě ruce: „Sestřičko moje, vzpamatuj se! Pane vrchní, přineste nám rychle dvě velké whisky a půl litru vody,“ objednala Čiča anglicky.

Vrchní se vrátil okamžitě a postavil vše na stůl.

Čiča přinutila Áju, aby se napila whisky a zapila vodou.

Zakuckala se a trochu chroptěla: „To není pravda!“ vykřikla.

Číča se rozhlédla po podniku. Nikdo si jich nevšímal. Vrchní byl připravený, aby mohl splnit každé jejich přání.

Ája se znovu napila whisky: „Řekni mi, že to není pravda, že je to jenom blbý vtíp!“

„Nemohu říct nic jiného, než že se skutečně vzali. Odjeli spolu do New Yorku, točíme tam film. Je to koprodukční projekt a Lenka má v něm velkou roli. Hraje tam spousta zahraničních hvězd. Režíruje to Henry Willig, Čech. Dělán s ním už léta. Má Lenku rád. Kromě toho má Lenka s Tomášem synka Tomíka, ale to určitě víš.“

„Co chudák Klárka? Ona tím přišla o tátu!“

„Alenko, nic si nenalhávej. Obě přece víme, že Tomáš není otcem Klárky.“

„Jak to můžeš vědět?“ vyhrkla Ája.

„Jednak jsi to právě sama potvrdila. Hlavně vím, že se Klárka narodila předčasně v sedmém měsíci. Ale narodila se jako naprosto zdravé a donošené dítě se správnou mírou a váhou. To víš, děvče, naše profese se nezapře.“

„Tohle ty mi říkáš ty, má sestra? Jsi na mne horší, jak na cizí,“ hlesla unaveně.

„Ty víš moc dobře, že tě mám ráda.“ Číča pohladila Áju po tváři. Nevyměnila bych tě, za nic na světě. Ani ve snu mě nenapadlo, že ty tady žiješ s Tomem. Že právě ty se snažíš mít ho pro sebe. Určitě bych do toho nevstupovala, pracuji na filmu „Starý mlýn“ a je v zájmu celého štábu, aby Lenka svou roli bez problémů dotočila. Aby nebyl žádný skandál. Proto mne požádal režisér Henry, abych na

celou záležitost dohlédla. Dal nám oběma volno, abychom Tomáše navštívily ve Washingtonu. Věř, že bylo pro mne hrozné zjištění, že má sestra je příčinou problému v životě Lenky a Toma. Bylo pro mne těžké rozhodnutí, zda splnit úkol, ale nebylo možné z této situace vycouvat. Víš, já si totiž myslím, že tohle nemáš vůbec zapotřebí. Jsi moc fajn holka a jednou budeš výborná manželka. Nemůžeš si vztah vynutit. Mohu pochopit, že ses zamilovala do Tomáše. Je to krásný a úspěšný chlap. Ale věř mi, že by vám to neklapalo. Není možné chtít vlastní štěstí za předpokladu, že zničíš vztah dvou lidí, kteří se milují. Navíc, kteří mají dítě.“

Ája se rozplakala. Tiše, zato z hlubiny své duše. Upřímně a žalostně.

„Vím, že je to pro tebe bolestné, ale uleví se ti. Je daleko lepší se teď vyplakat, než si zkazit život vynuceným manželstvím.“

„Co si teď počnu? Jak s ním mám pracovat?“ vykoktala ze sebe Ája.

„Neboj, něco vymyslíme. Hlavně se zamysli, co by se stalo, kdyby Tomáš požádal o test otcovství. Je přece jasné, že tvoje Klárka, není jeho dítě.“

„Já vím, ale zalíbila se mi možnost, žít s ním. On je spolehlivý a společenský.“

„Neboj se, Ájo. Časem, určitě najdeš skvělého partnera.“

„Co si teď počnu?“

„Myslím si, že bude nejlepší, když se necháš z tohoto postu odvolat. Budeš potřebovat víc klidu pro sebe i pro Klárku. Požádej o mateřskou dovolenou. Pokud se na čas vrátíš k našim, určitě u nich na-

jdeš tolik potřebný klid. V případě, že nemůžeš být bez práce, určitě tě v Praze rádi využijí na nějaký domácí projekt. Ani nemusíš mít obavy, že bys klesla ve své profesi. Jsi perfektní produkční, to vím. Oni si tě váží. Možná bude dobré, když zavoláš šéfa a poprosíš o odvolání z této mise, třeba proto, že se chceš více věnovat svému dítěti. Nikdo se nebude divit, že ty jako svobodná matka chceš jet zpátky do Čech, kde máš rodinné zázemí. Za pár hodin bude v Praze ráno, hned jim volej.“

„To se ti lehce řekne, ale co si celý štáb beze mne počne?“

„Třeba pošlou někoho jiného.“

Ája se zadívala na Čiču: „Jak moc jsi vytížená na filmu?“

„Proč se ptáš?“

„Že bys mně mohla na krátký čas zastoupit. Nemohu tady čekat, až se Tomáš vrátí. Nemohla bych se mu podívat do očí. Ani ho nechci vidět rozzářeného štěstím. Je to všechno příliš čerstvé. Vlastně mám velkou kliku, že jsi tu se mnou. Máš pro mne pochopení. Cizí člověk by do mne asi jen kopl a měl by pro mne jen opovržení. S Tomášem máš vlastně pravdu. Poslední dobou byl protivný. Už mne to s ním přestávalo bavit.“

„Víš, jenom ti chci poradit. Až najdeš toho pravého, dej mu šanci, abyste se dobře poznali. Nechtěj produkovat, příliš organizovat svůj soukromý život. Když se rodí vztah, je nutné jej nevyplašit a jen zlehka podporovat, nesmíš příliš tlačit na pilu.“

„Mám tě moc ráda, sestřičko moje drahá. Je to zvláštní, že náš osud svedl dohromady tady za mořem. Přitom v Praze jsme se nese-

šly už hezky dlouho. Ještě si dáme jednu rundu a půjdeme spát. Co říkáš?“

„Máš úplnou pravdu,“ řekla mile Čiča.

„Tak myslíš, že bys mohla na chvílku převzít mou práci? Všechno ti vysvětlím, všechno ti předám. Jestli tě na pár dní, nebo týdnů uvolní u filmu, máme po problému. Navrhnou to šéfovi, až mu budu volat. Myslím si, že bude souhlasit. Je moc fajn, prima člověk i šéf. I jeho sekretářka Tereza je bezva. Nechtěla bych měnit místo. Snad všechno dobře dopadne.“

Dojely v klidu do Alenina hotelu.

Už byla jedna hodina po půlnoci. To znamenalo, že v Praze je sedm hodin. Určitě už všichni vstávají do práce.

Ája pečlivě uložila Klárku, která se ani nezbudila.

Pak vzala mobil a zavolala svému šéfovi.

„Tady Česká televize, doktor Ivan Zelený. Co si přejete,“ ozval se příjemný šéfův hlas.

„Dobrý den, tady Alena Rychlíková, hlásím se z New Yorku. Pane doktore, nezlobte se, že ruším takhle po ránu.“

„Dobrý den, Alenko, jak se máte? Rád vás slyším. Už k nám dorazila novina, že se Tomáš oženil. Dostal od nás týden volno. A co vy? Není vám smutno? Co malá? Nechcete přijet do Prahy?“

„Nevím, jak to děláte, ale čtete mi myšlenky. Nejraději bych svou misi ukončila. Je to tady náročné, zvláště s malou Klárkou.“

„Dobrá, vraťte se. Moc rádi vás zase uvidíme. Nějak si poradíme, aby akce běžela i bez vás.“

„Já bych dokonce měla jeden návrh,“ řekla Ája.

„Povídejte, poslouchám vás.“

„Čirou náhodou je tady moje rodná sestra Jarmila Rychlíková, produkční z Barrandova. Točí v New Yorku film. Mohla by na nějakou dobu moji práci bez problémů převzít, do všeho jí zasvětim. Jde jen o to, jestli s tím budete souhlasit.“

„To je vynikající nápad. Pokud je alespoň z poloviny tak výborná, jako vy, máme vyhráno. Sem s ní! Pošlete Tereze všechny její údaje včetně jejího mailu a všechno s ní vyřídíme.“

„Děkuji moc, šéfe.“

„Těšíme se na vás. Až dorazíte do Prahy, zavolejte. Budete asi potřebovat pár dní volna, než si zvyknete na zdejší časové pásmo. Pro Klárku to taky nebude jednoduché. Přejeme vám s Terezou šťastnou cestu. A nezapomeňte - všude dobře, doma nejlépe. Nashledanou v Praze,“ řekl Ivan Zelený a zavěsil.

Ája chvíli zírala do dále.

Číča se ptala: „Co se stalo?“

„Vůbec nic. Vlastně je jediný, kdo se opravdu zajímá o Klárku. Je to zvláštní.“

„Třeba po tobě jede,“ usmála se Číča.

Ája si jen povzdechla.

Obě se umyly a šly si lehnout. Najednou se Číča zasmála.

„Čemu se právě teď, směješ? Trhla sebou Ája.“

„Vzpomínám na naše dětství. Pamatuješ si, jakou moji spolužáci složili na nás dvě říkanku? Ty jsi byla v sedmé třídě, já v osmé. Všichni si mysleli, že jsme dvojčata a ty že jsi propadla.“

„Jo, to mě docela štvalo. Na tu říkanku si vzpomínám. Jak to začínalo?“

Číča spustila, Ája se po chvílce přidala:

Ája a Jája jsou velké fešandy,
klukům se smějou,
tahaj je za kšandy.

Ája a Jája to chytré holky jsou,
dobře se učí
a nikdy neopisujou.

Áju a Jáju hned lehce poznáte
dlouhé nohy mají
a jsou modrookaté.

Ája a Jája si vždycky poradí,
vše snadno vyřeší,
každého usadí.

Áju a Jáju budoucnost čeká,
jen jestli nezhytnou
sláva je láká.

Dívky se válely smíchy. Bavilo je vzpomínat na své dětství. Obě byly na básničku patřičně hrdé. Komu se stane, aby mu spolužáci na základní škole složili báseň. A ještě tak dlouhou.

Obě se smály.

Pak se Číča lekla a zašeptala: „Abychom nevzbudily malou, to bych nerada.“

„Jen se neboj, Klárku teď nevzbudí ani střelba z kanónu, má pevný spánek a dobré nervy. Asi po tátovi, po mně to nemá.“

„A neřekneš mi, kdo je otcem?“ zeptala se jemně Číča.

„Nezlob se, nechtěj to po mně, byl to jen úlet. Nechci o tom mluvit. Nechci, aby on věděl, že má dceru. Asi bych měla nepříjemné následky, kdyby se to provalilo.“

Chvilí zadumaně hleděla do dáli.

Najednou se Ája zasmála: „Vždycky jsme ti říkali Jájo, líbilo se mi to. Teď jsem si vzpomněla, jak jsi přišla k té přezdínce Číča. Ty jsi tenkrát měla to krásné koťátko. Vzpomínáš si?“

„No jasně, na Ťapinku nikdy nezapomenu. Byla nádherná a přítulná.“

„Jasně, byla skvělá, ale pořád se někde toulala. Pamatuju to natáčení, kdy já ještě studovala na vejšce a tys už točila filmy. Ťapka se ti zase zaběhla a tys pořád chodila po studiu a volala jsi – Číčo, čičinko, kdepak jsi? No tak Číčo, pojd' ke mně. A Ťapinka nikde. Pak se začalo točit, všichni ztichli, a najednou do záběru vběhla Ťapinka a přinesla v hubě myšku a hrdě ji položila před tebe. Rejža zařval Stop! Tys byla celá rudá. Celý ateliér, začal rvát smíchy, včetně rejži. Od

té doby ti nikdo neřekl jinak než „Čičo“. Líbí se mi to. Pro mne jsi však, moje Jája. Nevadí ti to?“

„Vůbec ne. Jméno Jája se mi vždycky líbilo. Čiča se mi taky líbí, hlavně v práci. Je to památka na Ťapinku.“

Chvilku si ještě povídaly. Zanedlouho usnuly.

Ve spánku se držely za ruce, jako kdysi, když byly malé a spávaly spolu na rozkládacím gauči. Tenkrát se bály tmy a vzdálených tajemných koutů.

Když se při usínání držely za ruce, věděly, že se jim nic nestane.

Odjezd

Pomalou se blížil čas odjezdu Áji Rychlíkové domů do Prahy.

Celý den věnovaly obě sestry tomu, aby Číča mohla převzít celou agendu.

Najednou Áje začalo být smutno, že opouští Ameriku. Kromě toho, že opouští svou drahou sestru, se kterou si zase začala bezvadně rozumět.

To vše však přehlušila touha vrátit se do Prahy. Vrátit se mezi lidi, kteří pracovali v sekci zahraničního zpravodajství.

Možná, že bude zařazena do krátkodobých výjezdů po Evropě podle důležitých událostí, podle toho kde se budou odehrávat.

Hlavně byla ráda, že vezme svou dcerku Klárku domů. Také určitě spolu navštíví rodiče. Jistě se už nemohou dočkat, až svou vnučku uvidí.

Začala balit, objednala si letenku s mezipřistáním v Londýně. Chtěla se tam pár dní zdržet a navštívit svého dobrého kamaráda, bývalého kolegu ze zahraničního zpravodajství Martina Sosnu. Psala mu několik mailů i dopis, ale on neodpovídal. Rozhodla se tedy, že využije cesty domů a staví se u něho. Snad bude mít štěstí a zastihne ho doma. Nebo se aspoň dozví, zda se přestěhoval, nebo co se s ním stalo.

Číča s nimi jela na letiště, vyprovodila je až k odbavení. Poslala rodičům pár suvenýrů, fotografií, několik vyřezávaných indiánských masek a speciální indiánskou dýku.

„Tu dýku pořádně schovej, nebo ti ji nedovolí vzít do letadla. Dej si ji do příručního zavazadla. Kdyby na ni přišli, vydávej ji za ozdobný dřevěný předmět, který jsi dostala jako dárek. Nikomu neprozrazuj, co to opravdu je. Řekni tátovi, že mu to posílám. Víš, jak si potrpí na všelijaká udělátka a speciální zbraně. Mamince posílám tyhle indiánské šaty a čelenku. Může si je vzít na čundr. Víš, jak naši jezdí. Staví si indiánské stany, křepčí kolem nich a předstírají, že jsou Indiáni. Takovéhle originální věci nikdo na těch srazech nemá.

Hlavně dobře dojeďte. Pak se mi ozvi. Vezmi celou situaci tak, že ti začíná nový život. Bud' si jistá, že tvůj vyvolený na tebe čeká a určitě se objeví. Jen bud' trpělivá, dej mu trošku času.

Znovu se obě objaly. Měly slzy v očích.

Číča ještě dodala: „Nezapomeň, že nemáš od Martina už pěkně dlouho žádné zprávy. Mohlo se stát cokoliv. Bud' připravená i na nepříjemné věci. Moc dlouho se tam nezdržuj, ať se do něčeho nenamočíš. Hlavně piš. Budu čekat na tvé zprávy. Dávej pozor na Klárku. Ať nám roste do krásy, ať je celá maminka.“

Ještě dlouho se dívala směrem, kterým zmizely.

Bylo jí neveselo na duši. Měla zvláštní pocit v žaludku:

„Vždyť o nic nejde. Takových letů se za den uskuteční! Tak nepodléhej panice! Za pár hodin přistanou na letišti v Londýně. A to už budou mít domů jen dvě hodiny letu.“

Přinutila se udělat čelem vzad, vyšla před budovu, vzala si taxíka a odjela do hotelu. Převzala pokoj po své sestře. Zběžně si ho prohlédla, potom vyšla na chodbu a zaklepala na dveře, kde bydlel Čenda Tlapák.

Za dveřmi se ozvalo krátké zabručení.

Pak se dveře pootevřely.

Ukázala se střapatá hlava.

Spatřil Číču, rozzářil se od ucha k uchu: „Ahoj Číčo, co tady děláš? Právě si říkám, co budu dnes celý den dělat. Práce se nám asi nějak zadrhla. Alena se mi neozývá, Tom taky ne. Půjdeš se mnou na oběd?“

„Moc ráda.“

„Proč stojíme mezi dveřmi? Pojď dál, jen na sebe něco hodím. Ale v trenkách jsi mě už viděla, tak se nemusíme stydět.“

„Prosím tě, já tě znám přece i bez trenek. Doufám, že to pamatuješ. Sice je to už dávno. Byli jsme tenkrát mladší, než sis vzal svou ženu Madlu. Musím ti povědět, že se dalo čekat, že ti uteče s tím mladých sportovcem. Hlavně, že vás rozvedli. Byla tě pro ni škoda, teď už ti to můžu říct,“ dodala důvěrně a schoulila se Čendovi do náručí. Sevřel ji pevně, celý se rozechvěl touhou a oba se začali vášnivě líbat. Jejich láska vytryskla naplno. Najednou se vrátily emoce tak, jako by nebyla přerušena před třemi lety, kdy ho Madla svedla předstíraným těhotenstvím a následnou svatbou. Naplno si uvědomili, že k sobě patří. Vrátili se v čase o tři roky.

Oběd odložili na neurčito.

Strhali ze sebe oblečení a vášnivě se milovali jako noví milenci, kteří se teprve poznávají. Stejně tak, jako důvěrně známí milenci, kteří už spolu leccos zažili a znají se navzájem velmi dobře.

Když po dlouhé době spočinuli vyčerpaní na polštářích, zjistili, že mají hlad. Kromě toho se smíchem konstatovali, že oběd již nestihnou a že je potřeba pospíšet si, aby stihli alespoň večeři. Rozhodli, že bude nejlépe zajít do hotelové restaurace.

Číče se objevila na mobilu SMS zpráva.

Ještě nahá četla nahlas: „Milá Číčo, hlásíme se z Londýna. Z pěkného hotelu Majestic na Cromwell Road. Za chvíli půjdeme na večeři. Pátrání po Martinovi necháme na zítra. Jak to tam beze mne zvládáš? Už jsi potkala někoho z našeho štábu?“

Číča se zasmála: „Co myslíš, Čendo. Mám jí napsat, že už proběhla první porada?“

Já si myslím, že pokud to byla porada, pak bych chtěl pokračovat.“

„Teď mě neruš, odepisuji sestře. Nahlas tlumočila, co píše: „Máme se dobře, vše zvládáme bez problémů. S Čendou právě probíráme detaily. Jde nám to jako před lety. Opatrujte se s Klárkou a hlavně se nepřipletej do ničeho, co by bylo nepříjemné. Pá. Jája.“

Čenda se usmíval na Číču: „Tedy vy dvě nevypadáte vůbec jako sestry. Vizuálně snad, ale povahou vůbec.“

„To by ses divil. Jsme si povahově podobnější, než si myslíš. Ája jen rozehrála svou hru, která nebyla dobrá. Občas se stane, že člověk šlápne vedle. Začne být nepříjemný sám sobě i svému okolí. Tohle

se jí stalo s Tomášem. Jen aby už byly obě doma. Mám o ně strach. Ani nevím, proč?“

Oblékli se a šli dolů na večeři. Chutnalo jim náramně. Život se jim začínal hodně líbit. Milovali se a ještě měli spolupracovat na reportážích.

Číča už projednala s režisérem Henrym, zda může zaskočit jako produkční pro Českou televizi. Henry souhlasil. Byl šťastný, jak Číča vyřešila celou záležitost Lenky a Tomáše. Při natáčení nevzniknou žádné zbytečné problémy. Věděl, že Číča zvládne daný úkol bez problémů. Jeden čas to vypadalo, že by mezi ním Číčou mohl vzniknout vztah. Henry, ale včas uhnul. Příliš si vážil pracovní partnerky, nechtěl ji ztratit. Užil si několika manželství, ale ani jedno se mu nevyvedlo. Začal být pověřivý.

Jak by ne? Poprvé si vzal dvakrát stejnou ženu, aby oba zjistili, že spolu nemohou být. Má ji dodnes rád, ale vyhýbá se jí obloukem. Pořád hrozí velká pohroma, kdykoliv by se jen zahlédli. Z velké lásky se stala velká trýzeň.

U druhé ženy, se kterou měl tu třetí svatbu, zjistil, že mu prohlíží jen jeho konta a účetnictví. To ji zajímalo daleko víc, než jejich vzájemné city. Tím to skončilo.

Jeho čtvrtá žena byla velmi milá. Milovali se, všude chodili spolu, neudělali bez sebe ani krok. S tou se nerozvedl. Zemřela.

Nyní se zamiloval do herečky Nelly, velké kamarádky Lenky. Ve filmu hrála menší roli. Henry ji obsadil a zamilovali se do sebe.

Henry byl o osm let starší, ale vypadal náramně. Měl sportovní postavu, cvičil každé ráno. Taky chodil běhat.

Ted' běhali oba, Henry i Nelly. Už bez sebe neudělali ani krok. Byla natolik inteligentní, že se nemíchala do profesních věcí, pokud byl kdokoliv nablízku. Pravda byla, že se jí Henry se vším svěřoval a radil se s ní. Zjistil, že má jeho drahá vysoce vyvinuté umělecké cítění a že na její názory může dát.

Prožívali spolu nádherné chvíle štěstí.

Londýn

Druhý den po příletu do Londýna vyhledala Alena adresu Martina Sosny, bývalého kolegy, reportéra zahraničního vysílání České televize. Vyšla se k němu s dcerkou. Bylo zvláštní, že se jí Martin už několik měsíců neozval. V Praze se říkalo, že se mu v Londýně zalíbilo a začal si tam hledat práci. Prý se rozhodl a rozvázal pracovní poměr s Českou televizí.

Aleně se na tom něco nezdálo.

Klidně mohl žít v Londýně, ale mohl přitom pracovat pro Českou televizi jako reportér.

Proč však přestal komunikovat s přáteli?

To bylo divné.

Když zadávala adresu taxikáři, všimla si, že se netvářil zrovna nadšeně. Dokonce se dvakrát zeptal na název ulice, jako kdyby špatně slyšel.

Jeli do okrajových částí Londýna.

Pak taxík zastavil před číslem 21. Muž navrhl sám od sebe, že na ně počká, pokud se nezdrží dlouho. Vzala Klárku tedy Klárku a vystoupila z taxíku. Hned viděla, že jsou v chudinské čtvrti, kde bydlí samí přistěhovalci a netváří se příliš přátelsky.

Vešla do podřadného hotýlku.

Recepční byl zarostlý, svalnatý muž, očividně Londýňan.

Zeptala se ho na Martina Sosnu, který zde bydlel delší dobu. Určitě ještě před dvěma měsíci.

Recepční kroutil hlavou.

Vyzvala ho, aby se podíval do knihy hostů. Listoval hodně dozadu. Ani před dvěma, ani před třemi měsíci nebyl člověk toho jména v knize zapsán. Přisunula k němu pár liber. Recepční očividně zvýšil tempo hledání. Dokonce se na Alenu lehce usmál. Listoval až půl roku zpátky.

Alena si všimla, že z knihy někdo vytrhl pár stránek. Když na to upozornila recepčního, jen zmateně pokrčil rameny. Vypadal, že stopy po vytržení stránek vidí poprvé.

To bylo vše, co Alena zjistila. Ani slovo o Martinovi.

Vzala svou vizitku a na druhou stranu napsala pár řádek. Byl to vzkaz pro Martina, že je na pár dní v Londýně a chtěla by s ním mluvit.

Recepční rozpačitě přijal vizitku.

Chvilí na ni koukal, pak ji váhavě vložil do šuplíku.

Zase se zdánlivě slabě usmál na Alenu a řekl: „Pokud se muž toho jména tady objeví, nebo zavolá, osobně mu tuto vizitku předám nebo přečtu do telefonu.“ Tvářil se však, že spíše očekává návštěvu z Marsu, než Martina Sosnu.

Zbytek dne Alena strávila s Klárkou procházkou po Londýně. Stavily na obědě, prošly se po nábřeží a dokonce se svezly lodí do Greenwiche, kde navštívily Královskou observatoř, kudy prochází nultý poledník.

Celou dobu měla plnou hlavu starostí o Martina.

Nikdo přece nemůže zmizet z povrchu zemského, aniž by si toho někdo všiml. Martin existoval. Někdo o tom musí vědět.

Přeběhl jí mráz po zádech.

Což, jestli zmizel navždy? Co když už nežije.

Tahle verze se jí nezdála.

Měla ho ráda jako kolegu i jako člověka.

A cítila, že má ještě naději se s ním nějak setkat.

Ale jak?

Ještě se stavila na místní poště, zda tam nenahlásil novou adresu.

Nic.

Další nápady nepřicházely.

Leda, že by zašla na policii a poptala se, zda se o něm něco neví. Jestli nebyl obětí nějaké nehody.

Možná leží někde v nemocnici a nemůže si vzpomenout, kdo je a kde bydlí.

Na místní policii zajede až zítra, dnes už měla té podivné čtvrti plné zuby. Bála se hlavně o Klárku. Kdyby k nim někdo přiskočil, vytrhl jí Klárku z náruče a utekl s ní, nezmohla by asi vůbec nic. Při téhle představě se celá otřásla.

Nesmí riskovat, nesmí brát dcerku do tak nebezpečné čtvrti.

Možná na místní policii zítra jen zavolá.

Jak se mohl Martin vůbec nastěhovat do tak divné a nebezpečné čtvrti? Najednou si Ája vzpomněla, že původně bydlel jinde, několikrát mu psala na první adresu. Posílala mu dopis a v něm nějaké prapodivné podklady, které si Martin od ní vyžádal.

Po nějakém čase se přestěhoval, pár měsíců na nové adrese fungoval. Pak přestal odpovídat.

Ten nevrlý recepční nejevil sebemenší snahu jí pomoci.

Její vizitku se vzkazem už nejspíš roztrhal a zahodil.

Takové chmurné úvahy bloudily její myslí.

Jednu dobrou stránku tahle věc přece jen měla.

Uvědomila si, že už celou dobu, co odletěly s Klárkou z Washingtonu, si ani nevzpomněla na Tomáše a jeho zradu, kterou na obou spáchal tím, že se oženil s Lenkou.

Píchlo ji sice u srdce, když si tuhle situaci vybavila. Bylo jasné, že ji Tomáš nikdy nemiloval. Nemá zapotřebí někoho se doprošovat. Klidně mohou zůstat s Klárkou sama. Má z minulých cest a ze svého velmi slušného platu našetřenou poměrně pěknou sumičku peněz.

Hlavně, aby nikdo netušil, kdo je otcem Klárky. Po nikom nežádala alimenty, jen aby byl klid.

Otec její dcery byl na úrovni a byla si jistá, že by se s ním na alimentech domluvila. Byl to nádherný zážitek, když se milovali. Nechtěla v sobě žít marné naděje.

V Praze měla třípokojový byt v rodinné vilce, na krásném místě v Dejvicích. Zdědila ji spolu s Číčou, po tetě Alče.

Číča, pronajala své patro starším manželům v penzi. Ti si vážili Dejvic a užívali si na stará kolena krásy Prahy.

Dojíždění do práce na Kavčí hory však zabralo dost času, ale bydlení by nevyměnila za nic. Milovala Prahu, Staré město, Malou stranu a taky Dejvice.

Den se pomaličku chýlil ke konci.

Taky ji unavilo, že její dosavadní snaha najít Martina byla zcela marná.

Zítřka určitě zavolá na místní stanici policie a zkusí je trošku vyzpovídat. Dál už nevěděla, kde hledat, co si počít.

Asi pak pojede brzy domů.

Nakonec si pomyslela, že ráno je moudřejší večera.

Třeba ještě něco vymyslí nebo se objeví nějaká maličkost, které se bude moct chytit. Snad její pátrání konečně dostane nějaký řád a smysl.

S touto nadějí usínala se svou malou dcerkou v náručí.

Najednou se jí zdálo, že jde městem a blíží se k ní vytrvalý zvuk zvonu. Trošku se probrala a zjistila, že jí vyzvání mobil.

Rychle přijala hovor, aby se Klárka nevybudila.

Než stihla něco říct, ozvalo se v mobilu: „Jenom mě poslouchej. Nic neříkej, ani nejmenuj. Dnes ve dvě odpoledne zajed' do zoo. Vystřídej několik druhů dopravy, nejezdí tam přímo. Sedni si u pavilonu opic a čekej. Pokud se během dvou hodin neobjevím, okamžitě odjed' do Prahy. Vůbec se tu už nezdržuj. Hlavně tam jdi sama bez dítěte. Přijde za vámi na pokoj Mexičanka, ta ti ji pohlídá.“

„Ty ses zbláznil, nikam se bez ní nehnu!“

„Dobrá, jak chceš, ale je to risk. Mám dlouhé vousy. Poznáš mne podle dárku, který mám od tebe. Až mne spatříš, nic nedělej. Pak se za mnou vydej ve vzdálenosti asi tak dvacet metrů, nepřibližuj se ke mně. Pokud bys zjistila, že tebe nebo mne někdo sleduje, okamžitě odjed'! Když vše dobře půjde, sejdeme se. Pokud něco krachne, už mne nehledej.“

Hovor skončil.

Koukala na mobil.

Hodnou chvíli nebyla schopná slova.

„To byl přece Martin,“ zašeptala.

Byla dojatá.

On žije! Celou dobu věděla, že žije!

Je však ve velkém nebezpečí. Asi je něčemu na stopě. Nebo se nechtěně do něčeho zamíchal. Martin byl ale opatrný, vždy si všechno pořádně promyslel.

Mohlo se však stát něco, na co musel rychle reagovat. Nebo na něho někdo něco ušil. V každém případě je v maléru.

Jak to říkal? Dnes ve dvě v zoo, vystřídat několik druhů dopravy, takže jinými slovy dávat pozor, aby nás někdo nesledoval. Klárku, ale vezme s sebou, bez ní nikam nepůjde. Má tam počkat dvě hodiny, u pavilonu opic. Když se Martin neobjeví, má okamžitě odletět.

Řekla si: „Musím si přesně zjistit, jak se několika způsoby dostanu do zoo. Hlavně je potřeba zabukovat si letenky, abych mohla případně okamžitě odletět.“

Začala pátrat na netu, aby zjistila potřebné údaje. Letenky nebyl problém. Nastudovala cestu do zoo a zpět na letiště.

Musí hlavně počítat s tím, že pokud ji bude někdo sledovat, má výhodu, že Londýn dobře zná.

Proto se musí chovat jinak, než je obvyklé u běžných turistů. Rozhodla se, že dopoledne udělá patřičné přípravy. Bude potřebovat koupit různé oblečení. O něco větší světlý plášť. Pod něj si navlékne svou tmavou bundu a tmavé kalhoty. Pokud bude sledovaná, plášť

sbalí a bude v tmavém. Pod tmavou delší bundu si ještě oblékne svou šedou krátkou bundičku, aby mohla změnit charakter a barvy oblečení znovu. Vezme si tašku přes rameno, do které může odkládat různá oblečení a vloží si tam batoh. Ještě si koupí klobouk, vezme si kšiltovku a nakonec může jít prostovlasá. Troje sluneční brýle měla u sebe, potrpěla si, aby doplňky vždy ladily s oblečením a líčením. Půjde bez nalíčení, pak si může namalovat pusu. A ještě musí promyslet, jak změní Klárku. Vezme si kočárek, pak ji ponese jen v tašce, v nejhorším na konec může mít Klárku v popruzích na těle vpředu. Oblečení Klárky změní z tmavého na světlé.

Vše promýšlela do posledního detailu.

Chtěla Martina nejen vidět, chtěla s ním mluvit. Chtěla přijít na kloub tomu, co se s ním děje.

Věděla, jak se o ní Martin dověděl, ale tuhle informaci nechávala bez povšimnutí, nemohla ji nijak využít. Mohla by Martina velmi ohrozit. Zničit jeho možná jediné spojení se světem. Vše promyslela do nejmenších podrobností. Dala si budíka na sedm ráno.

Ráno vstala, osprchovala se, nakrmila Klárku. Všechny věci sbalila. Jeden kufr a velkou tašku. Spoustu věcí nechala Čiče ve Washingtonu. Obě měly podobnou postavu, stejné konfekční číslo.

Ája tím pádem nemusela stěhovat tolik věcí domů. Teď se jí to velmi hodilo.

Sbalila všechny své věci, připravila Klárku na cestu, objednala si taxi, zaplatila pokoj a odhlásila se z něho. Odjely na letiště.

Tam si zajistila tři letenky. Jednu na 18. hodinu, jednu na 21. hodinu a jednu na ráno. Uvidí, kterou použije. Domluvila se, že může

rezervaci zrušit hodinu před odletem. To se jí hodilo. Ještě si zjistila, že může také odjet autobusem z Londýna do Prahy. Musela chránit hlavně svou dcerku před následky setkání s Martinem. Chtěla pak zmizet vskutku po anglicku.

Zavazadla si dala do úschovny. Měla jen tašku přes rameno a kočárek. Byla připravena na všechno tak, aby vše bylo možné použít, pokud to bude nutné.

Z letiště se nechala odvést do centra. Zavěsila si na krk fotoaparát. Procházela se ulicemi a jako pravá turistka fotila pamětihodnosti Londýna. Zatím ji nikdo nesledoval, byla si tím jistá. Pak si vzala taxi, popojela k dalším pamětihodnostem a jakoby mimochodem vstoupila do obchůdku, kde si koupila trošku větší dlouhý tmavě béžový plášť a klobouk stejné barvy. Kromě toho si ještě koupila černou paruku, protože byla odjakživa blondýnka.

Byla vybavená dokonale.

Pokračovala ve své vycházce po pamětihodnostech. Hodně fotila. Občas se otočila a vyfotila situaci za sebou. Pokud ji někdo sleduje, měl by se objevit na fotkách.

Před polednem se stavila v malé restauraci na oběd. Sedla si u okna tak, aby viděla dobře na ulici. Celou dobu, co obědvala, do restaurace vstoupili jen dva mladí zamilovaní. Dobře si je prohlédla. Předstírala, že se věnuje Klárce a do své fotografické paměti, si zapísovala detaily a charakteristické rysy těchto mladých lidí. Zároveň pozorovala nenápadně ulici v okolí restaurace. Zdálo se, že se o ni nikdo nezajímá.

Proto se stále chovala velmi obezřetně.

Nechtěla nic ponechat náhodě.

Z Martinova telefonátu měla dojem, že je situace nanejvýš vážná.

Zdánlivě se najedla v klidu. Nakrmila také Klárku. Pak zaplatila a ještě si vyfotila restauraci. Oba zamilovaní jsou čirou náhodou na fotce. Bude je mít na památku. Kdyby se jí něco stalo, chtěla zanechat aspoň nějakou stopu. Zdálo se však, že si jí, ani jeden ze zamilovaných nevšiml.

Když opouštěla restauraci, všimla si, že zamilovaný párek už taky platí. To pořád ještě nic neznamená.

Když procházela kolem nich, najednou upustila tašku, kterou nesla přes rameno. Sklouzla jí na zem. Sehnula se pro ni a přitom se rychle podívala po obou mladých, každému se podívala zpříma do očí. Ještě prohodila anglicky hlubokým změněným hlasem: „Promiňte.“

Byla si jistá, že zahlédla v očích mladíka tvrdý a zlý výraz. Pokud by byl jen zamilovaný a náhodně by přišel do restaurace, měl mít pouze zamilovaný výraz. Nikoliv zlý kukuč, jako kdyby právě byl odhalen.

Mladík platil a objednal ještě zákusek pro slečnu. Slečna měla oči jen pro svého partnera. Ničeho jiného si vůbec nevšímala.

Ája potřebovala získat co nejvíce poznatků.

Těsně před odchodem z restaurace se ohlédla.

Mladík právě telefonoval. Oknem spatřila na protějším chodníku u vchodu do domu dalšího mladíka, který právě také telefonoval. Mohla to být náhoda. Snažila se, prohlédnout si mladíka venku. Byl dost daleko, ale jeho zevnějšek, oblečení a vlasy zaznamenala.

Vyšla na chodbu. Tam zahrnula na toalety. Odtud vyšla na zadní dvůr. A brankou ven. Dostala se na ulici, kde právě přijížděla k zastávce tramvaj. Pospíšila si a nastoupila i s kočárkem. Byla si jistá, že pronásledovatelům, pokud to nebyla souhra náhod, unikla.

A nyní se vydala složitým přestupováním do zoo na schůzku s Martinem. Měla víc než hodinu a půl času. Přestože neměla daleko k zoo, odjela metrem a další městskou dopravou do okrajové části Londýna. Stále se rozhlížela a fotila.

Těsně před druhou odpolední se dostavila do zoo a posadila se s Klárkou u pavilonu opic.

Jako pečlivá maminka se na dcerku usmívala, že má radost z reakcí své dcerky. Přitom však neustále nenápadně pozorovala okolí. Před pavilonem opic byl velký nával. Martin uvažoval velmi prakticky, když navrhl právě tohle místo k setkání. Nikde jinde v celém Londýně se nesešlo tolik lidí s dětmi, jako právě tady. Bylo krásné sobotní odpoledne a spousta rodin s dětmi si vyšla právě do zoo. Právě opičky se dětem vždycky líbí.

Tady určitě vydrží čekat dvě hodiny a nebude vůbec nápadná. Vyndala láhev s pitím, dala Klárce napít. Měla na sobě dlouhý béžový plášť a klobouček stejné barvy, vlasy jí nebyly vidět.

Zatím se zdálo, že u pavilonu opic není žádný dospělý, který by s sebou neměl dítě.

Uběhla už hodina. Najednou se objevil zřízenec v uniformě a zametal odpadky. Měl dlouhé vousy a na krku řetízek, na kterém se kýval amulet. Ája okamžitě poznala přívěsek, který kdysi k narozeninám věnovala Martinovi. Koupila ho při služební cestě v Indii. Byl

velikosti pětikoruny a byl na něm zobrazený Budha. Vypadal jako stará stříbrná poněkud zašlá mince.

Okamžitě věděla, že je to Martin. Skutečně by ho nepoznala. Jeho maskování bylo dokonalé. Vypadal jako vysloužilý voják, který je rád, že má práci.

Sledovala napjatě, co bude Martin dělat. Uklízel dál, nedal se rušit. Pomaličku se vzdaloval. Vyčkávala. Sledovala, zda se za ním někdo nevydá. Zatím, kolem Martina nebylo nic nápadného.

Pomaličku se zvedla, upravila Klárku, uložila ji do kočárku a rozhlédla se, jako kdyby se rozhodovala, kterým směrem se teď vydá.

Najednou si všimla, že se za Martinem vydala nějaká žena, která neměla žádné dítě. Prohlížela si prospekty a pomaličku se rozhodovala, kudy dál. Šla přesně za Martinem. Ája napjatě sledovala celou situaci. Byla velmi zvědavá, co se bude dít. Zároveň se sledováním situace musela zůstat nenápadná.

Žena se za chvíli vrátila k pavilonu opic a vydala se opačným směrem, než se vzdaloval Martin. Ája si oddychla. Zvláštní bylo, že kráčela zcela jiným směrem než Martin, ale najednou velmi přidala do kroku.

Ája nevěděla, zda má jít za Martinem. Jestli ta žena, která se vydala nejprve za ním, nepřenechala své sledování nějakému kolegovi.

Pomaličku se od všech návštěvníků, kteří se tlačili před pavilonem opic, oddělila skupinka maminek s kočárky a vydala se směrem k Martinovi. Ája se podvědomě přidala k nim. Nikdo ve skupině si jí nevšiml, některé maminky se spolu bavily, jiné se věnovaly jen dě-